

JAJA de tijger gaat op avontuur

JAJA de tijger verveelde zich dood in Artis en hij werd luier en luier. Al die oninteressante mensen die hem elke dag kwamen bekijken. In het begin was hij hier erg trots op, maar het begon al snel te vervelen. Dag in dag uit voedertijd om drie uur. Moest hij eerst even brullen, een rondje lopen en dan voor de bezoekers aan zijn maaltijd beginnen. “Kon ik maar eens lekker mijn eigen maaltje vangen. Eerst het hert besluipen, aanvallen en dan lekker smikkelen”, dacht JAJA de tijger hardop. Maar niet dat de stomme verzorgers hem hoorden, laat staan begrepen. Zij dachten voor hem, legden hem in de watten. “Maar niets smaakt zo lekker als een zelf gevangen hert. Pas als je er hard voor werkt ben je een tevreden tijger”, zei JAJA tegen zichzelf.

Plotseling kreeg JAJA de tijger een idee. Hij zou 's nachts ontsnappen en via de Diemerscheg de wijde wereld in trekken. Maar natuurlijk wel onzichtbaar, want mensen zijn nu eenmaal bange dieren (JAJA de tijger was gelukkig een kei in onzichtbaar sluipen).

JAJA de tijger legde vele kilometers af en ving hier en daar een konijn of een hert. Dat was een supergevoel. Na maanden reizen kwam JAJA in Israël en leerde veel van de Israëlische tijgers die hij in de dierentuin bezocht. De tijgerinnen waren bloedmooi, maar wel heel erg arrogant. Op een dag was JAJA de tijger het zat. Hij vroeg Sheraka, een machtig mooie tijgerin, waarom ze zo uit de hoogte was. Sheraka, de machtig mooie tijgerin, schrok een beetje van de vraag, maar gaf aan eerlijk te willen antwoorden. Ze begon zelfs een beetje te stralen en haar prachtige gele ogen begonnen te twinkelen. Een lieve glimlach verscheen rondom haar formidabele bek (die oh zo mooi, was, maar JAJA de tijger hield dat liever voor zich, want hij wilde zich nog niet te veel blootgeven). Sheraka, de machtig mooie tijgerin, begon te vertellen: “Israëlische tijgers zijn erg mooi, erg sterk, maar ook erg bot en erg ... euh hoe zeg je dat ... arrogant en dominant. Wij moeten ons daarom aanpassen en ons nog arroganter opstellen. Zo werkt het nu eenmaal hier.” JAJA de tijger begreep de boodschap en besloot Sheraka, de machtig mooie tijgerin, mee te nemen naar het grote meer. JAJA de tijger was erg nerveus, maar hij wist dit te verbloemen. Zijn leeuwenhart ging tekeer, maar hij moest het gewoon doen. Het kwam er sputterend en stotterend uit, maar Sheraka, de machtig mooie tijgerin, gaf aan dat ze heel erg graag het vriendinnetje wilde zijn van JAJA de tijger.

JAJA en Sheraka werden heel erg gelukkig en smoorverliefd. Het was een geweldige tijd. Samen gingen ze op jacht. Het eten was best redelijk, maar de kippen waren erg taai.

Aan al het goede komt helaas een einde, want JAJA de tijger beseftte dat hij nog geen opleiding had genoten. Hij moest dus terug naar Artis. Hiervoor verzong hij een list. Hij ging gewoon naar de dierentuin van Tel Aviv en via zijn chip zouden ze daar wel achterhalen dat hij uit Artis kwam. Werd hij gratis teruggevlogen. Want zo gaat dat met tijgers die illegaal het land zijn binnengekomen.

Aldus geschiedde en JAJA landde veilig op Schiphol.

Terug in Artis vertelde hij Mogul en Batwu (zijn hokgenoten) alles over zijn avonturen, ze luisterden aandachtig, maar gingen al snel weer over tot de orde van de dag. Elke dag dacht JAJA aan Sheraka, de machtig mooie tijgerin uit Israël. Hij beseftte alleen dat hij nooit zou kunnen aarden in Israël en dat Artis zijn thuis was. Maar Sheraka kreeg wel een heel speciaal plekje in z'n grote hart. Hij zou haar nooit vergeten.

JAJA wist precies wat hij ging studeren. Hij zou zich specialiseren in jachttechnieken. Op de tijgerschool noemden ze dat 'jachtologie'. Afijn, als hij maar ooit eens iets met zijn opleiding zou kunnen doen. Misschien kon JAJA in de toekomst wel naar India, want hij vond dit een erg speciaal land. En er leefden nog tijgers in het wild. Daarvan zou hij past echt iets over jachttechnieken kunnen leren!

JAJA studeerde erg hard en binnen afzienbare tijd was hij geslaagd. Maar zijn plannen om naar India te gaan verdwenen langzaam naar de achtergrond. Hij ontmoette Motek, een heel erg lieve tijgerin, erg mooi, maar wel een beetje klein. Motek volgde ook een opleiding op de tijgerschool, maar dat ging niet zo goed en dat leverde Motek heel veel frustraties op. Wel werkte Motek heel erg veel. Ze runde een sportzaak. Alleen voor tijgerinnen. Helaas was ze manager en had ze nooit zo'n sexy tijgerpakje aan. Eigenlijk werkte Motek veel te veel. JAJA de tijger hoopte maar dat Motek rustig aan zou gaan doen, op zichzelf zou passen, en de tijd zou nemen om af en toe van elkaar te kunnen genieten. Lekker samen kroelen, achter elkaar aan rennen, beetje spelen, elkaar lekker een lik over de bol geven en samen op avontuur. Want JAJA de tijger was heel erg veel van Motek gaan houden, maar kreeg maar geen echt contact met Motek. Motek kwam altijd heel erg laat thuis en ging dan in haar mandje bij de kachel liggen. Ze was dol op de hitte. Uiteraard viel ze dan al snel in slaap. Elke avond herhaalde dit ritueel zich. Dit begon JAJA op den duur op te vreten. Er waren eigenlijk veel meer dingen waar JAJA zich aan ergerde. Had hij haar niet gevraagd om meer initiatief te tonen? Om vaker een poot om hem heen te slaan? Om te praten over wat er allemaal in haar tijgerbolletje omging? Want pas dan kon JAJA van Motek gaan houden. Als Motek maar precies zo zou worden als JAJA had voorgeschreven, ja, pas dan zouden ze samen gelukkig worden. Want JAJA wist dat wel hoor, hoe een perfecte relatie in elkaar zit. Maar Motek wilde niet luisteren naar JAJA. Oh, wat was die Motek toch eigenwijs zeg! Had ze dan echt zo'n plaat voor haar tijgerinnenkop? Wilde Motek dan echt niet aan hun relatie werken? JAJA verloor zijn geduld en begon steeds vaker tegen Motek te brullen, ook waar vreemde tijgers bij waren. Maar Motek bleef altijd rustig en kalm en behield altijd haar waardigheid. Hoeveel Motek en JAJA ook van elkaar hielden, het werkte niet meer. De koek was op. Met pijn in het hart namen ze afscheid van elkaar.

JAJA de tijger zag zijn kansen schoon en ging weer op jacht. Nee, geen herten of konijnen, nee jagen op mooie tijgerinnen! Maar JAJA had zijn jachtkunsten verloren en stond eigenlijk helemaal niet open voor andere tijgerinnen. Hoe mooi, lief en aandoenlijk ze ook waren, het kon hem niet bekoren.

Kolhasman, een erg krachtige tijgerin, mooi, slim en ook nog eens de zus van JAJA de tijger, wees JAJA op de mogelijkheden van internet. JAJA de tijger is erg trots op Kolhasman, houdt veel van haar, maar af en toe kunnen ze elkaar toch ook wel schieten. Kolhasman, de erg krachtige tijgerin,

geniet, werkt hard en is erg gelukkig. JAJA werkt voornamelijk erg veel, maar is in Artis nou niet bepaald gelukkig. Nee hoor, hij is eigenlijk erg ongelukkig, maar dat probeert hij zoveel mogelijk te verbloemen. Natuurlijk houdt JAJA de tijger dit het liefst voor zichzelf, want stel je eens voor hoe de andere tijgers over hem zouden denken!

Tijgerinnen jagen op internet was wel even wennen hoor. Je kunt ze geen speels tikje tegen de achterpoten geven. JAJA had daar in Israël zo van genoten. Beetje pesten, beetje dollen en maar wachten tot de tijgerinnen terug gingen spelen. Werkte altijd. Maar hier in Artis kreeg JAJA dat niet meer voor elkaar. Na zijn breuk met Motek speelde hij dit spel vaak veel te ruw, zonder overgave. Weg tijgerin, weg plezier. Eigen schuld, dikke bult!

Daarnaast kon hij zich er niet toe zetten om zich meester te maken van een nieuwe jachttechniek. Gewoon tegen een tijgerinnetje zeggen dat ze een fantastisch lijf heeft. Tijgerinnen zijn namelijk erg gevoelig voor complimenten, maar nog gevoeliger voor domme opmerkingen over hun uiterlijk. En zeg je tegen een tijgerin dat ze te dik is, nou dan is het gedaan met je hoor. Eerlijkheid staat boven alles, maar over het uiterlijk van de tijgerin hou je maar liever je grote bek.

Afijn, JAJA ging achter de computer zitten en tikte www.tijgerplanet.nl in. Dit duurde erg lang, want met die grote klauwen is het maar moeilijk typen.

Op tijgerplanet stonden duizenden en duizenden tijgers en tijgerinnen. Wel gek dacht JAJA, je kunt elkaar toch ook gewoon op het terras van Artis ontmoeten. Natuurlijk wel 's nachts, want dan waren alle mensen weg. Dachten die stomme mensen nu echt dat de dieren niet uit hun hokken konden

komen? Ha ha, Artis is gewoon een luxe hotel. En hier gelden nu eenmaal bepaalde regels. Worden die regels niet nageleefd, dan wordt het gewoon een beestenboel. De regel is: overdag chillen in je hok, 's nachts de remmen los. Vooral de apen zijn nachtbrakers en party animals. Wat halen die beesten toch veel apenstreken uit!

JAJA had geluk. Na een paar dates in het Vondelpark kreeg hij een berichtje van Shalaam. Een [oogverblindend mooie tijgerin](#), met een mooie, dikke, glanzende vacht. En die ogen, man, te mooi.

Shalaam, de oogverblindend mooie tijgerin, nodigde JAJA uit om een hertenbiefstukje te komen consumeren. JAJA lustte er wel pap van. JAJA de tijger had het al snel te pakken van Shalaam, de oogverblindend mooie tijgerin, en vertelde Mogul en Batwu enthousiast over z'n nieuwe vlam. Mogul en Batwu probeerden JAJA in zijn enthousiasme te temperen, maar JAJA was verliefd. En verliefde tijgers maken gekke bokkensprongen! JAJA de tijger werd drukker en drukker. Zat weer goed in zijn vel, maar sliep veel en veel te weinig. Hier werd hij een beetje een dolle stier van, maar Shalaam kon daar prima mee omgaan, totdat ...

Shalaam is geen makkelijke hoor, nee, laten we eerlijk zijn! Daarnaast heeft ze ook een beetje gekke humor, maar dat vindt zij van JAJA de tijger ook. Maar Shalaam is wel erg lief en heeft met veel geduld samen met JAJA zijn nieuwe mand in elkaar gezet (en dat lukte wonderbaarlijk goed). JAJA is namelijk een beetje een onhandige tijger, met erg weinig geduld. Ook nam Shalaam een bloemetje mee. Dat wist JAJA erg te waarderen.

JAJA is ook maar gewoon een tijger, en ook tijgers kunnen fouten maken. Alhoewel, niet zoveel fouten als de mensen, maar dat is een ander verhaal. Want wat was namelijk het geval? Shalaam heeft een hekel aan het opruimen van haar eigen spulletjes en laat na de maaltijd graag de overgebleven etensresten liggen. Niet dat dat zoveel troep is, welnee! JAJA vond dit maar niks en beval Shalaam haar etensresten en zijn overgebleven botjes op te ruimen. Natuurlijk vond Shalaam dit niet leuk, maar toch ging ze aan de slag. Maar ook dat vond JAJA niet goed genoeg en hij werd erg boos. Want het ging niet op zijn manier. Toen was Shalaam het echt goed zat. Ze is in het holst van de nacht terug naar Artis gegaan.

Maar Shalaam zou Shalaam niet zijn als ze JAJA de domme tijger geen kans zou geven om weer goede vrienden te worden. JAJA moest namelijk nog zijn spulletjes ophalen bij Shalaam. Daar aangekomen mocht JAJA binnenkomen, om samen een kippetje te verorberen. Oh nee, wacht, Shalaam is een vegetarische tijger. Ze eet enkel nepvlees, want ze is erg gek op kleine, schattige beestjes. Wat natuurlijk erg raar is voor een tijger. Ook die kans heeft JAJA niet weten te verzilveren. Wat JAJA is, op het gebied van de liefde, een hele domme, domme tijger!

JAJA de tijger zag het niet meer zitten en besloot af te reizen naar India. Eindelijk zou zijn droom uitkomen. Hij zette zijn pootafdruk onder het tijgeruitwisselingscontract, waardoor hij gratis werd overgevlogen naar Delhi Zoo. Pushkar, de Indiase tijger, zou zich dan mogen verlustigen aan de tijgerinnen in Artis. Hij was een mooie, trotse tijger. Hem zou het wel goed afgaan in Artis hoor. Lang leve de lol, op uitsterven staan heeft zo zijn voordelen!

JAJA had zijn hertenhuid vol met spulletjes gepakt en vertrok via Helsinki naar Delhi Zoo. Uiteraard wist JAJA te ontsnappen en hij zette koers naar Rathambhore National Park, gelegen bij het plaatsje Sawai Modhopur. Een prachtig wildpark waar de Indiase tijgers vrij zijn. Dat wilde hij wel eens zien! Al snel kwam hij erachter dat hij al zijn spulletjes uit Artis helemaal niet nodig had. Alleen de LonelyTiger was erg handig.

Het eerste wat JAJA de tijger deed was de Indiase tijgers opzoeken. Die vertelden toch allemaal verhalen zeg. Vooral Jodphur, een oude wijze tijger, kon prachtig vertellen:

“Vroeger leefden de mensen hier in harmonie met de natuur. Toen kwam er geld (dat is enkel een stukje papier) en daar werden de mensen erg hebberig van. Er kwamen allemaal mensen naar Sawai Modhopur om geld aan ons te verdienen, waardoor de oorspronkelijke bewoners gedwongen werden om hun weidegronden te verplaatsen en het oerwoud te kappen. Dit werd ons bijna fataal, want er was steeds minder ruimte om te leven en te jagen. Toen waren er gelukkig ook nog een paar ‘slimme’ mensen die dachten, kom laten we van Rathambhore een National Park maken. Dit waren de Engelsen. Hierdoor konden we ons enigszins herstellen. Wat zeg je JAJA, vraag je je af of

Engelsen wel slimme mensen zijn? Laat ik daar duidelijk over zijn ... no way! Want ze bedachten Rathambhore National Park om voor de lol te kunnen jagen. Kompleet nutteloos. Doden om niks! Ja, JAJA, de mensen vinden zichzelf erg beschaafd, maar eigenlijk zijn het allemaal valse honden en vieze varkens. Toen was er plotseling Gandhi, een wijs man, en hij wist de Engelsen zonder geweld te verjagen. Maar domme mensen hebben hem weer vermoord. Afijn, we dachten weer redelijk veilig te zijn, maar toen bedachten de Chinezen dat tijgerbotten, gemalen en wel, ze extra kracht geeft. Ja, de mensen zijn erg stom. Heel erg stom! Maar JAJA, zoals je weet zijn er erg veel Chinezen. Binnen afzienbare tijd waren wij aan de beurt. Weer schiet- en slachtpartijen. Weer dode tijgers, en waarom? Voor bijgelovige mensen die denken dat ze onze kracht kunnen krijgen als ze onze botten eten. Wat een rare apen zijn mensen toch eigenlijk. Nu lijkt de zaak zich enigszins te stabiliseren, maar we zijn maar met z'n dertigen. En de mensen en toeristen doen domme dingen zeg, niet normaal. Ze lopen gewoon ons gebied in, zonder enige vorm van bescherming.

Och JAJA, ik heb zo moeten knokken. Er zijn hier ook veel domme tijgers hoor! Bijvoorbeeld Arsim, sterk, krachtig, maar oliedom en verzot op apenvlees. Ik moet hem echt goed in de gaten houden, want hij vindt mensen maar domme apen en waarom zouden mensen dan geen lekker hapje zijn? Klinkt wel logisch trouwens, dat wel. Echt JAJA, het kost me heel veel overtuigingskracht. Maar we moeten de mensen toelaten in ons gebied. Simpelweg, omdat wij het niet kunnen winnen van ze. Ze zijn met veel te veel. Daarom JAJA, ben ik hierover gaan filosoferen met Jaipur. Een wijze tijgerin, waar ik qua wijsheid een puntje aan kan zuigen.

Jodhpur deed net alsof hij door een rietje dronk. JAJA rolde over de grond van het lachen. De oude wijze Jodhpur had de mensen in het verleden heel erg lang en intensief bestudeerd, omdat hij de tijgers had willen redden. Hij vond de mensen erg dom. Kijk naar dat rietje, waarom door een rietje drinken als je ook gewoon het flesje aan je mond kan zetten? Maar Jodhpur had zijn kennis niet om kunnen zetten in daden. Want hoe kan een tijger de mens nou veranderen? Dit was natuurlijk een erg grote teleurstelling voor Jodhpur. Als andere tijgers hier naar vroegen, dan zei Jodhpur maar dat hij niet zoveel van de mensen wist. "Jaipur en ik hebben de volgende strategie bedacht", zei Jodhpur. "We maken het de toeristen makkelijk en we stellen ons gewoon zichtbaar op, dan hebben ze een tijger gezien en gaan ze tevreden naar huis en vertellen ze hierover enthousiaste verhalen aan hun vrienden en kennissen. En dan komen die ons weer bezoeken. Dit betekent nieuwe inkomsten,

waardoor de mensen ons niet meer afmaken. Want de mens denkt maar aan twee dingen, namelijk geld en nog eens geld. Maar laat ik eerlijk zijn, wij zijn doodsbang voor de mensen. Alleen Jaipur en ik durven ons te laten zien, we gaan zelfs op de weg zitten. Hierna lopen we een blokje om en dan denken de mensen dat ze twee tijgers hebben gezien. Als we samenwerken hebben ze er vier gezien. Dom hè? Maar mensen willen nu eenmaal voor de gek gehouden worden.”

JAJA de tijger was erg onder de indruk van de wijsheid van Jodhpur. Wel vroeg hij zich af hoe de toeristen zo lang mogelijk in Sawai Modhopur gehouden konden worden. Want als de mensen langer blijven, dan wordt er ook meer geld verdiend. Meer geld betekent meer inkomsten en dat betekent weer dat de tijgers beter beschermd kunnen worden. Jodhpur keek erg treurig en gaf aan dat hij hierover helemaal niks zinnigs kon vertellen. JAJA had plotseling een idee. Hij was gewend aan mensen, want in Artis had hij veel mensenkennis opgedaan. Niks leuker dan mensen observeren, maar deze interesse had hij op een gegeven moment verloren. Hij had er op een gegeven moment gewoon de kracht niet meer voor. JAJA de tijger beloofde Jodhpur op onderzoek uit te gaan. Jodhpur was JAJA hier erg dankbaar voor, maar JAJA moest wel beloven geen gekke dingen te doen. Mensen zijn namelijk erg bang voor tijgers, behalve als ze op safari gaan. Loop dus nooit zo maar door de stad, want als de mensen je daar zien, dan wordt je afgeschoten. Ook al doe je niks. En weet je wat er dan gebeurt? Dan komt het op het nieuws en dan durven de toeristen niet meer te komen. Dan leveren we geen geld meer op en dan worden we door de stropers afgeslacht. Dan is het echt gedaan met ons.

Twee weken gingen voorbij. JAJA had erg zijn best gedaan. Maar hij had ook veel nagedacht. Vooral over Motek. Hoe had dit nu kunnen gebeuren? Waarom waren ze wel zo'n lange tijd bij elkaar geweest, maar waarom was het hem niet gelukt om haar te veranderen, samen gelukkig te worden en samen van die heerlijke ondeugende welpjes te krijgen?

Ook had hij nagedacht over Shalaam. Wat was hij eigenlijk onbeschoft tegen deze prachtige tijgerin geweest. Waarom haar al in zo'n vroeg stadium proberen te veranderen? Had hij daar niet even de tijd voor kunnen nemen? Waarom moest alles op zijn manier? Hij had Shalaam daarom maar snel even opgebeld. Dat was geen probleem, want bellen naar Artis was echt heel goedkoop.

Shalaam had erg kattig gereageerd, althans in het begin. Ze had de zaken goed op een rijtje en zat eigenlijk helemaal niet te wachten op een telefoontje van JAJA. Maar toen JAJA zich verontschuldigde voor zijn stomme, onrespectvolle en egoïstische gedrag ontdooide Shalaam en werd ze weer poeslief. Wel gaf ze aan een nieuwe tijger aan de haak te hebben geslagen. Dat vond JAJA eerst heel erg, maar toen hij beseftte hij dat hij eigenlijk gewoon van Motek hield. En dat Shalaam op zijn pad was gekomen om hem op z'n fouten te wijzen. Want Shalaam sprak zich wel uit en gaf duidelijk haar grenzen aan. Dat had JAJA misschien wel heel erg hard nodig. Motek had nooit zo duidelijk aan kunnen geven dat JAJA zich als een stomme tijger gedroeg. Hiervoor was Motek gewoon te lief en te bescheiden. Oh, wat voelde JAJA zich een slechte tijger. Alle tijgers in Artis zouden moeten horen wat een gemene tijger JAJA tegen Motek was geweest. Hij had Motek gewoon acht jaar lang naar zijn hand willen zetten, acht jaar lang willen veranderen. Maar hoe kan je nu van een tijgerin houden als je haar alleen maar wilt veranderen? JAJA pikte een traantje weg. Dit was de eerste keer dat de tranen over zijn grote snuit biggelden, want hij was tenslotte wel een stoere tijger en die huilen niet.

JAJA had zich overdag in de bosjes bij een zwembad van een vijfsterrenhotel verscholen. Hier zaten grotendeels erg rijke Indiërs. Bankiers, ontwikkelaars, zakenmannen, noem maar op. Daarnaast had hij de backpackers geobserveerd. Ook had hij gekeken hoe de lokale bevolking haar werk deed. Hij had een hele kleine indruk gekregen van het sociale systeem en wilde dit dolgraag aan Jodhpur vertellen. Jodhpur was nieuwsgierig en was benieuwd naar het verhaal van JAJA. Jodhpur had zich de afgelopen twee weken erg veel zorgen gemaakt. Zou JAJA echt geen domme dingen doen?

JAJA was tenslotte een jonge hond, die je weleens waar moet stimuleren, maar die ook nog fouten kan en mag maken. Hij moet van z'n fouten kunnen leren, niet waar? Als deze fouten maar niet fataal zouden worden voor de tijgers in Rathambhore National Park. Maar als Jodhpur JAJA geen toestemming had gegeven, niet in hem had geloofd en hem hiermee niet had gestimuleerd om z'n dromen waar te maken, hoe was het dan met JAJA afgelopen? Was JAJA dan een verbitterde tijger geworden, die verveeld zijn dagen zou slijten in Artis? Belonen en vrijlaten, dat vertelde Jodhpur altijd aan de leertijgerinnen als ze de jonge speelse welpjes in kindertijgerschool onder hun hoede namen. Maar JAJA had geen fouten gemaakt. Hij wist zich namelijk prima te verstoppen en hij had heus wel wat geleerd tijdens zijn reizen.

JAJA schraapte zijn bek en begon aan zijn verhaal:

“Geachte heer Jodhpur, laat ik beginnen met aan te geven dat ik het een eer vind om mijn bevindingen aan u te mogen vertellen ...”. JAJA werd abrupt door Jodhpur onderbroken. “Sorry JAJA, je hebt volgens mij iets te veel naar de mensen geluisterd. Die denken direct te zijn in hun communicatie, maar die draaien altijd om de hete brei heen. Waarom gewoon niet eerlijk en helder tegen elkaar zijn? Wij tijgers hebben hiervoor geen tijd, want er moet gejaagd worden. Kom dus maar op met de geit!”

“Oké, gaf JAJA de tijger aan, dit zijn mijn bevindingen:

- Rijke Indiërs zijn zeer trotse mensen, rijker dan de rijke westerlingen, hebben meer respect voor elkaar, zijn beschaafder, maar willen toch graag met westerlingen praten;
- De meeste westerlingen hebben erg veel haast. Soms gaan ze wel twee keer per dag op safari. Als ze maar tijgers zien. Want alleen daarvoor zijn ze hier. Met deze hitte moet je het rustig aan doen, maar dat begrijpen ze niet. Ze raken hierdoor gefrustreerd en opgefokt. Erg raar, want ze zijn op vakantie. Omdat ze hun geduld verliezen worden ze erg bot en arrogant tegen de lokale bevolking. Die hebben daar tijgerpoep aan. Kortom, miscommunicatie alom;
- Er zijn hier of alleen hele dure hotels, of alleen hele goedkope. Er zit niks tussen. Vraag en aanbod sluit dus niet op elkaar aan. En trouwens, ook de service laat zeer te wensen over. Dat vijfsterrenhotel van 360 dollar per nacht? Daar mag je toch enige service verwachten? Maar het zwembad is vies, het duurt een half uur voordat de mensen koffie hebben, de toilettenbrillen zijn van plastic, er ligt goedkoop laminaat op de grond en de meubels die zouden ze in Artis bij het grofvuil zetten. Tenslotte duurt het aan het eind van de dag een half uur om te kunnen betalen. Dat is toch geen service. Het eten is er trouwens wel fantastisch. Maar het personeel geeft alleen service als ze fooi krijgen. Dan slaan ze door. Gaan ze vier keer vragen of iemand iets te drinken wil. Terwijl de mensen nog gewoon iets te drinken hebben. Ook komt het personeel te dicht in ‘de persoonlijke ruimte’ van mensen. Daarnaast storen ze de mensen en maken bijvoorbeeld mensen wakker om hun fooi te kunnen krijgen. Maar als ze nodig zijn, dan zijn ze in geen velden of wegen te bekennen. En de service in de goedkope hotels? Hoeven we het niet over te hebben, want daar kennen ze het woord service niet;
- Westerlingen willen graag dingen kopen, maar de producten zijn hier niet op afgestemd. Jammer, gemiste kans;
- Er is niks te doen voor de backpackers en er is geen accommodatie voor ze. De backpackers zitten dus elders in India. Dat kan natuurlijk ook een verademing zijn! Maar weet je hoe backpackers denken? Ze willen niks uitgeven aan accommodatie, maar wel netjes zitten, want ze zijn gewend aan de luxe van thuis. Zonder er verder bij stil te staan geven ze stiekem bakken met geld uit aan

internet, shopping, eten en drank. Wederom een gemiste kans;

- En dan nu de armen. Het gros van de ontwikkelingsorganisaties heeft als motto 'breng geen graan naar de armen, maar leer de armen brood te bakken!' Geachte heer Jodhpur, geeft dit geen blijk van een ontzettend domme, arrogante westerse houding? Denkt u nou echt dat de armen geen brood kunnen bakken? Waarom niet het volgende motto?: 'Geef kinderen de mogelijkheid om hun dromen en ambities waar te maken en ze zullen u, uiteraard na een aantal jaren van intensieve studie, de meest fantastische ideeën aandragen, nieuwe ontdekkingen tonen en vernieuwende (technologische) concepten voorleggen!' Heet dat niet vooruitgang? Moeten we niet juist daarin investeren? [Is onderwijs niet het belangrijkste](#) dat er is? Hebben de mensen niet gezien wat slecht onderwijs met Amerika heeft gedaan? Heeft Nederland daar niks van geleerd? Nee hoor, de Nederlandse overheid wil het collegegeld gaan verhogen. Ja, want daar draait het toch om, de markt haar werk te laten doen. Alleen de rijke kinderen laten studeren, ook al zijn ze lui, werken ze niet hard en zijn ze niet welwillend, en de intelligente, armere kinderen, die wel willen studeren, uitsluiten van goed onderwijs. En dat gebeurt nu al. (althans ...) Denkt u nu echt dat al die Marokkaanse boefjes allemaal toegang hebben tot de universiteit? Waarom maken mensen makkelijke dingen nu zo ingewikkeld? Tijgers gaan gewoon naar de tigerschool en leren op hun eigen niveau. Iedereen is gelijk. De leertijgers en leertijgerinnen zijn erg goed, ze kunnen erg makkelijk schakelen en hebben veel aandacht en inzicht in de welpjes die welwillend willen leren. Want als je lui op de tigerschool bent, nou, maak dan maar dat je wegkomt! Een boze leertijger, dat wil je gewoon niet meemaken! Maar weinig welpjes maken er een potje van hoor, de leertijgers zijn goede onderwijzers en dwingen veel respect af. En welpjes die echt niks willen presteren, ja die eindigen nergens en moeten, als ze grote tijgers zijn, alle stomme klusjes doen. De vervelende apen weggagen bijvoorbeeld, als de andere tijgers en tijgerinnen lekker hun middagdutje doen. En die apen blijven maar komen, want die houden wel van kattenkwaad.

Maar is het echt zo dat arme kinderen in Nederland niet kunnen studeren? Deze kinderen hebben op dit moment nog wel toegang, maar dat gaat veranderen als het collegegeld wordt verhoogd. Dan wordt de drempel voor de armere, welwillende kinderen echt te hoog. Op dit moment moeten de armere kinderen, waaronder veel Marokkanen, er keihard voor knokken. En wat is dan makkelijker om achterover te gaan hangen en piepen dat je het niet kan? Dat je zielig bent, achtergesteld, gediscrimineerd wordt? Er is tenslotte altijd nog een uitkering en die kan prima worden aangevuld met een inbraakje hier en daar. Een goede baan krijgen, daar moet je echt wat voor doen hoor. Ook de Nederlandse jeugd moet van aanpakken weten, maar deze kinderen hebben een netwerk en een goede, westers georiënteerde opvoeding meegekregen. Maar in Nederland hebben ze respect voor andere culturen en daarom is er bijzonder onderwijs. Ja, bijzonder is het wel. Door dit onderwijssysteem leren veel Marokkaanse kinderen te weinig over de Nederlandse maatschappij en te weinig over (het respecteren van) andere godsdiensten. Hierdoor missen ze later hun aansluiting met de Nederlandse maatschappij, waar ze gewoon onderdeel van zouden moeten zijn. Marokkanen en Nederlanders leven compleet langs elkaar heen, gaan nooit bij elkaar op bezoek, want ze zijn bang voor elkaar. Als je elkaar niet leert kennen kan dit zich ontwikkelen tot panische angst, die grote gevolgen kan hebben. Dan gaan mensen op populistische stemmen. Populisten zijn mensen die zeggen dat de ander heel erg slecht is, inspelen op de angst van mensen, in plaats van die angst weg te nemen, in goede banen te leiden. En weet u waarom, wijze Jodhpur? Om er zelf beter van te worden. Om gekozen te worden, om macht te krijgen. Gelukkig zijn er in Nederland ook slimme mensen, mensen die ervoor zorgen dat het volk haar geloof in de populist verliest. Alleen zie je deze aanpak niet, het gebeurt in alle stilte, achter de schermen. Er wordt onderzoek gedaan in oude archieven, informatie wordt boven tafel gehaald, waarmee de populist kapot wordt gemaakt. Zo denken de slimme mensen dan, dat is er weer eentje minder. Maar ook slimme mensen zijn dom. Waarom niet inzetten op het positieve? Waarom veranderen ze de achterliggende systemen niet? Halen ze de angst niet bij de mensen weg? Zetten ze niet in op verplicht algemeen vormend onderwijs, waardoor kinderen elkaar leren te waarderen? Ook kinderen zijn keihard hoor, de

pikorde moet worden bepaald. Alleen doen kinderen dit niet op basis van afkomst, maar op basis van persoonlijke kenmerken. Mooie, sterke en intelligente kinderen laten aan de mindere goden zien dat zij de baas zijn. Dat doen wij tijgers ook. Dit is natuurlijke selectie, het recht van de sterkste. Want mensen zijn dieren die denken dat ze geen dieren zijn. Ze denken het contact met de natuur verloren te hebben. Maar al die natuurlijke driften zitten gewoon nog in hun biologische systeem, alleen beseffen mensen dit niet.

Nog even over dat bijzonder onderwijs. Naïef respect voor andere culturen kan soms belangrijke gevolgen hebben. Het zorgt ervoor dat mensen niet gaan deelnemen aan het maatschappelijk verkeer, waardoor ze uiteindelijk worden buitengesloten. Is dat respect hebben voor elkaar? Waarom gewoon geen openbaar onderwijs, waar elk kind dezelfde lessen krijgt? Waar Pesach, Ramadan en Kerstmis een eigen plekje krijgen? Waar kinderen van elkaar kunnen leren, inzicht kunnen krijgen in hun verschillen, maar ook in hetgeen ze bindt?

Weet u, geachte heer Jodhpur, kinderen zijn eigenlijk net welpjes. Die willen ook hun eigen weg gaan. Zelf dingen uitvinden, geprikkeld worden, een eigen mening vormen. Jaipur, de wijze tijgerin waar ik uiteraard ook heel veel respect voor heb, heeft mij verteld dat zij persoonlijk alle leertijgers en leertijgerinnen leert om de welpjes zoveel mogelijk op sleeptouw nemen, de natuur in. Welpjes zijn erg nieuwsgierig en leren spelenderwijs de wereld te ontdekken. Hierdoor leren zij de natuur zelf te ontdekken. Doet het veel pijn als een stoute aap keihard aan je staart trekt, en je bent nog niet sterk genoeg om hem aan te vallen, nou dan loop je de volgende keer met een grote boog om die aap heen. Zijn tijd komt nog wel! Maar goed, we hadden het over de mensen. Nog even over die Marokkanen, want dat gaat in Nederland een beetje de verkeerde kant op. Maar wanneer worden ze in dat land eens slim? Wanneer wordt dat bijzonder onderwijs eens opgeheven? Veel Marokkanen verkloten het niet alleen voor zichzelf, maar ook voor hun vrienden, waardoor Nederlanders een nog grotere hekel aan ze krijgen. Ja, heer Jodhpur, want er blijft in Nederland veel onder de gordel. Maar ik kan u verzekeren dat, als morgen een nieuwgekozen populist zou besluiten dat elke Marokkaan een enkeltje Marokko krijgt, de vlaggen in Nederland uitgaan. Totdat de mensen uit de buurt moeten vertrekken. De bakker op de hoek waar je die heerlijke broden kunt kopen, zo gezellig op tafel, de Marokkaanse slager met zijn heerlijke worstjes, het meisje achter de balie die zo vriendelijk de klanten helpt, de kleermaker die zo goed is in het herstellen van je kleding. Dan wordt er stampet gemaakt. Dan willen mensen voorkomen dat hun bekenden letterlijk worden afgevoerd. Zo dubbel zijn de mensen wel. Maar dat is eigenlijk heel begrijpelijk. Dit zijn mensen uit de directe omgeving, waarvan de burens weten dat ze er niet bang voor hoeven zijn. Maar woont niet iedereen in de directe omgeving van iemand? Jodhpur, mensen zijn zo kortzichtig. Denken mensen nu echt dat de doorsnee Moslim de leer van de Koran strikt interpreteert? Dan was allang de pleuris in Nederland uitgebroken. Was er geen Hofstadgroep, maar een burgeroorlog. Een groot probleem is dat veel Marokkaanse jongens de angst van 'de Nederlander' versterken, door zich zeer agressief op te stellen. Hierdoor worden Marokkanen nog meer buitengesloten, maken ze nog minder deel uit van de maatschappij, met als mogelijk gevolg dat een enkeling zich gaat verdiepen in de orthodoxe leer van de Koran. Ik heb Nederlanders hier over horen praten. Ze hadden net het boekje [‘Het meisje met het hoofddoekje’](#) (Martin Schouten) gelezen. Mohammed B. was zo'n jongen. Wilde deelnemen aan de maatschappij, werd uitgesloten en raakte compleet de weg kwijt, daarom moest Theo van Gogh dood. Theo was een etter, maar wel een zeer respectabele etter. Maar blijven provoceren en zieken. Vond ie leuk. Werd niet gewaardeerd. Geen respect voor de andere cultuur. Trouwens, het werkt twee kanten op hoor. Nederlandse jongens zouden het niet in hun hoofd halen om een Marokkaans meisje voor kuthoer uit te maken. Maar Amsterdamse Marokkanen vinden het soms de normaalste zaak van de wereld om op straat meisjes lastig te vallen.

Waar was ik? U had duidelijk aangegeven het kort en bondig te houden, zit ik hier toch een beetje te oreren. Excuses, geachte heer Jodhpur. Jodhpur leerde stiekem heel erg veel van JAJA (hij had zich niet in de jonge tijger vergist), maar gaf heel nonchalant aan dat hij geen moeite met het lange

verhaal had. Met een vaderlijk knikje gaf hij aan dat JAJA verder mocht vertellen. Ik ben een beetje de rode draad kwijt, maar volgens mij was ik bij het onderwijs en het verhogen van het collegegeld. Dit wordt Nederland op den duur fataal. Want Nederland is afhankelijk van 'knowledge'. JAJA was al zo slim geworden dat hij zelfs Engelse termen ging gebruiken. Dat deden ze ook in het Nederlandse zakenleven. Zoveel mogelijk Engelse termen gebruiken, zodat de boodschap erg sjiek overkomt, maar steeds onbegrijpelijker wordt. Uiteraard zijn westerlingen zo slim om hun westerse markt gesloten te houden voor de derde wereld, want ze hebben veel 'knowledge' en zijn hierdoor gewiekster dan de laagopgeleide bevolking in de derde wereld. Hierdoor kunnen de westerlingen hun welvaart vergroten, maar is dat niet juist erg dom? Waarom doen ze niet iets positiefs met hun kennis en werken ze niet aan een betere wereld? Geld, geld, geld, daar draait het om. Want het geld moet tenslotte in het westen blijven. Worden ze steeds welvarender. Sterker nog, het geld moet uit de arme landen worden getrokken en in de economie van de westerse wereld worden gepompt, vooral in het bankwezen. Beleggen, groeien, rijker worden."

Jodhpur complimenteerde JAJA met zijn verworven inzichten, maar vroeg zich af wat de tijgers hier aan hebben. Hier had JAJA nog niet over nagedacht, en hij schrok dan ook erg van deze vraag. "Oh, wat is die Jodhpur toch ook een wijze tijger!", dacht JAJA beschamend, "en wat ben ik toch dom!" Jodhpur zij tegen JAJA dat hij nooit was gaan onderzoeken hoe de mensen leven, omdat de tijgers hierin nu eenmaal niks kunnen veranderen. Toch had hij JAJA niet voor het hoofd willen stoten en hem daarom maar z'n gang laten gaan. Toen ging er een lampje bij JAJA branden. Moest de verandering dan niet vanuit de mensen zelf komen? En konden ze daar niet een handje bij geholpen worden? Misschien door Nederlandse planologen die wel ontwikkelingsplanologie hadden gestudeerd, maar hun kennis niet hadden ingezet om hun idealen te verwezenlijken. Niet omdat ze dat niet wilden, maar omdat de universiteit ze niet wegwijs had gemaakt in de dagelijkse praktijk van ontwikkelingsamenwerking. De universiteit is te gesloten, een kennisinstituut dat zich niet inzet om ingewikkelde theorieën praktische handvatten te geven en toegankelijk te maken voor het grotere publiek. Een gemiste kans om welwillende, hardwerkende en intelligente, maar arme mensen te 'empoweren'. De academici (dat zijn slimme mensen, maar soms wel erg raar hoor) kunnen bijvoorbeeld een spannend verhaal schrijven, waarin theoretische modellen tot uitbeelding komen, inhoud krijgen, gaan leven, waardoor de boodschap makkelijker over kan worden gebracht. Kunstenaars kunnen hiervan tekenfilms maken, of de spannende verhalen kunnen worden vertaald in de plaatselijke taal. Waarom zijn academici niet gewoon wat innovatiever en gebruiken ze de kennis en kunde van communicatieadviseurs, ontwerpers en pedagogen niet wat meer? Waarom is al die kennis opgeslagen in grote bibliotheken, waar geen arme ziel te bekennen is? Jodhpur, kunt u het zich voorstellen? Al die leergierige kinderen die in een afgelegen dorp naar een spannend verhaal luisteren? Al die ingespannen koppies? Het advies van JAJA aan de Universiteit: Neem die studenten het veld mee in, hou hun hand een beetje vast, laat ze niet over aan hun lot en laat ze samenwerken met ontwikkelingsorganisaties. Combineer theorie en praktijk en zorg dat theorieën vertaald worden in logische, eenvoudige boodschappen, zodat de armen die ervan willen leren er ook daadwerkelijk van kunnen leren. Zou dat geen 'empowerment' zijn?

Hé, wacht eens. JAJA de tijger had een beetje rare jongen gezien, die hij niet had kunnen plaatsen. Deze jongen lag elke dag bij het zwembad, at elke dag een heerlijke maaltijd, gaf veel te veel fooi aan het personeel (maar niet altijd hoor, alleen als ze er best voor deden) praatte elke dag met rijke Indiërs (bankiers, projectontwikkelaars, zakenmensen, noem maar op), maar sliep wel in een prachtig en goedkoop hotel, aan de rand van het wildpark. Daarnaast zat hij elke dag in een winkeltje. Hij leerde de jongens in de winkel veel en dat koste hem erg veel moeite. Eigenwijs dat ze waren, net Motek, want die was ook maar haar eigen gang gegaan. Gelukkig maar, besepte JAJA de tijger nu. Hij ging graag met de jongens om, want zij leerden hem ook erg veel. Alleen beseften zij dat niet helemaal. Daarnaast maakte hij met één van de jongens ook 'private tours', in een heel klein, grappig, gammel autootje. Uiteraard werden deze inkomsten afgeroomd door de winkelchef, maar zo werkt het nu eenmaal. Zou die jongen misschien iets aan het bevroeden zijn?

Jodhpurs ogen schoten vol vuur. “Oh, wat dacht ik wijs te zijn, maar wat ben ik dom geweest!” Ik heb mijn ogen gesloten voor mogelijke oplossingen en heb mijn oogkleppen opgezet. Weet je JAJA, volgens mij heb jij hier veel geleerd, maar heb ik nog meer van jou kunnen leren”, en hij vervolgde: “JAJA, wat is jouw voorstel?”.

De volgende dag zaten Jodhpur, Jaipur en JAJA, net voor zonsopgang, achter het hotel van de rare jongen. Hij stond altijd zo vroeg op, en dat zonder wekker. Jaipur moest er zelfs nog een beetje van geeuwen. “Kijk, JAJA, daar is ie, wil je je allerbest doen op een keiharde brul?”, vroeg Jodhpur aan de supertrotse JAJA, want Jodhpur, de wijze oude tijger en Jaipur, de nog wijzere, wel iets jongere tijgerin, hadden vertrouwen in hem gehad en hem de vrije hand gegeven bij het bedenken van dit plan. Oh wat was hij onzeker geweest. “Als ik het nu maar niet verkloot”, had hij meerdere keren zachtjes gekreund. Maar Jodhpur was streng geweest: “No plan, no go!” had hij elke keer geroepen als JAJA vertwijfeld had gekeken.

JAJA zette zijn grootste bek op en brulde keihard “Ga er voor!” De jongen keek eerst erg geschrokken, maar pakte daarna zijn camera. Daar was hij namelijk dol op, dat had JAJA al gezien.

De tijgers:

- JAJA: Hindi voor zowel ‘ja ja’ als ‘nee nee’. Daarnaast zij Timo dit vroeger erg vaak als hij ergens geen zin in had, maar het wel moest doen.
- Sheraka: de tijgerin die niet in Jungle Book voorkomt, maar vast en zeker bestaat
- Motek: Hebreeuws voor ‘lieverd’
- Shalaam: Arabisch voor ‘goede dag zeg, leuk om u te ontmoeten!’
- Mogul: een mooie wijze, trotse, lieve, maar soms erg eigenwijze aap
- Bat (wu) (wu heb ik er zelf aan toegevoegd, want het is wel een tiggernaam hoor!): een vleermuis, een dier dat veracht wordt door de mens, maar oh zo mooi in elkaar zit. Ik was er ook bang voor, want ze zijn hier in India erg groot, maar ben de schoonheid van ze gaan inzien en van ze gaan genieten, omdat ik niet meer bang voor ze ben.
- Kolhasman: Hebreeuws voor ‘de hele tijd’, omdat zussen af en toe zoveel kunnen praten, maar er aan de andere kant ook ‘al de tijd’ voor je zullen zijn.
- Puskhar, Jodhpur en Jaipur: steden die ik graag had willen bezoeken, maar die ik misschien ooit nog eens zal bekijken. Ik had andere dingen in India te doen.
- Ars(im): Hebreeuws voor etter(s)

